

ZIMBABWEs

VEI TIL FRIGJØRING

INNHOOLD.

Innledning	s. 3
Kort historie	s. 5
Hvor går Zimbabwe ?	s. 8
Nydemokrati -	
revolusjon i to steg	s. 19
Forholdet ZANU / ZAPU	s. 23
ZANU PFs Program	s. 26

ZIMBABWEs vei til frigjøring.

Bo Brekke

Rød Ungdom , 1982

Trykk: Otto Falck

Oslo 1982

INNLEDNING

Hva har skjedd i Zimbabwe etter frigjøringa i 1980? Er ZANU og Mugabe fortsatt marxist-leninister? Hva slags politikk fører Mugabe for å gjøre Zimbabwe fritt? Zimbabwe vant sin politiske frihet i 1980 etter 16 års blodig frigjøringskrig. Men klarer Mugabe å gjøre Zimbabwe økonomisk fritt?

Skepsisen mot at Zimbabwe virkelig sto for reell frigjøring har vært tydelig blant "venstrister". Hva med Sør-Afrikas kontroll over økonomien? Hva med de hvite som fortsatt har sine privilegier? Hva med refordelingen av jord som tar altfor lang tid? Og hva med de kapitalistiske eiendomsforholdene som fortsatt står urørt?

Jeg kaller dette "venstre"-kritikk, fordi den ikke tar hensyn til virkeligheten - til de store problemene Zimbabwe står overfor. Denne kritikken tar ikke hensyn til at Zimbabwe er et land med en tilbakeliggende økonomi, med koloniale og føydale trekk. Derfor kan ikke Zimbabwe gå direkte over i et sosialistisk samfunn. De må gå veien om et mellomstadium, som Mao

kalte det. Mao slo fast at alle underutvikla land idag må gjøre revolusjon i to stadier.

Mugabe - Zimbabwes statsminister - har lest Mao. Han gjør ikke den feilen mange andre i den 3.verden har gjort før ham. Nemlig å gå for fort fram. Derfor går Zimbabwe saktere fram, men så er faren mindre for at det hele vil rase sammen som et korthus. Eksemplene er mange: Mosambik forsto ikke de hvites betydning for økonomien - resultatet idag er hungersnød og håpløs økonomi. Angola splittet fronten mot kolonimakta i 3, og har blitt en satelitt for Sovjet. Vietnam er et annet eksempel på hvordan en rettfærdig frigjøringskrig, kan bli avløst av ny avhengighet og undertrykking.

Zimbabwe har gått sin egen vei, uavhengig av supermaktene. ZANU fikk aldri et våpen fra Sovjet. Om Kina sa Mugabe: "Kina er våre venner, men vi er ikke gift med dem". Denne uavhengige vei vil Mugabe fortsette på, og den er et viktig eksempel for de andre landene i den 3.verden.

Mugabe er blitt beskyldt for å være en pragmatiker. Men i Mugabes tilfelle har dette ingenting med prinsipløshet og opportunisme å gjøre. For Mugabe er målet - et sosialistisk Zimbabwe - hele tiden klart. Pamberi ne Zimbabwe! Zimbabwe - gå fram!

KORT HISTORIE

- 1890 De første hvite settlerne kommer og okkuperer det landet vi idag kjenner som Zimbabwe. De trodde de skulle finne gull. Istedet tok de all den beste jorda fra de svarte som bodde der fra før.
- 1957 Fra dette året blusser den svarte organiseringen av en ny nasjonalistbevegelse opp. En rekke organisasjoner blir dannet og så forbudt av det hvite rasistregimet. I 1961 blir ZAPU (Zimbabwe African Peoples Union) dannet. ZAPU ble forbudt i -62, men fortsatte i illegalitet. Nkomo er leder for ZAPU.
- 1963 En del av ledelsen av ZAPU bryter ut og danner ZANU (Zimbabwe African National Union) ZANU-lederne var mer radikale enn Nkomo og ville basere kampen på væpna frigjøringskamp, i motsetning til ZAPU som på denne tida baserte seg på internasjonalt press.
- 1964 Dette året blir alle de sentrale nasjonalistlederne arrestert, deriblant Nkomo og Mugabe. De blir sittende i fangenskap i hele ti år, før de blir sluppet fri.

- 1970 Fra dette året legger ZANU om sin gerilja-krigføring. Tidligere ble det sendt små grupper inn for å slåss og bli tatt. ZANUs nye linje bygget på Mao analyse av folkekrigens vei. Geriljasoldatene skulle i første fase i all hovedsak konsentrere seg om å mobilisere landsbybefolkninga politisk. I den første fasen var oppbyggingen av en politisk front det viktigste. Dette skulle legge grunnlaget for at geriljasoldatene seinere skulle kunne "svømme som fisken i vannet", som Mao kalte det. Denne forandringen i ZANUs krigføring, viste seg å bli skjebnesvanger for det hvite rasist-regimet til Ian Smith.
- 1976 ZANU og ZAPU inngår samarbeid i "Patriotisk Front". Samarbeidet var i hovedsak på papiret for å få støtte fra de andre afrikanske landene. ZANU sto for 80% av krigføringa, til tross for at de fikk langt mindre våpenstøtte enn ZAPU. Sovjet forsynte ZAPU med våpen, men stilte som betingelse for våpenstøtte til ZANU, at de måtte anerkjenne Nkomo som leder. Derfor fikk ZANU aldri et gevær fra Sovjet i løpet av den 16 år lange frigjøringskrigen.
- 1979 De hvite kapitulerte etter at krigen hadde kosta 30.000 drepte. På slutten kosta krigen rasist-regimet 600.000£ pr.dag. Til tross for

at maktovertagelsen kom som et resultat av forhandlinger, var det ingen tvil om at dette bare skyldtes at de hvite hadde lidd et knusende, militært nederlag. Lancaster House-avtalen heter fredsavtalen som samtidig er en grunnlov for Zimbabwe.

1980 Zimbabwe's første frie valg avholdes i månedsskiftet februar/mars. Mugabe er valgets soleklare seierherre med 2/3 av stemmene, og reint flertall i parlamentet.

Mugabe, mannen de hvite fryktet mest av alle. Mugabe, mannen hverken USA eller Sovjet ville ha. Mugabe, som hverken Sør-Afrika eller England hadde klart å presse. Mugabe - som på to og et halvt år har vist verden at han er en av verdens mest betydelige ledere idag.

HVOR GÅR ZIMBABWE?

Hvor går det frie Zimbabwe? Hvor kan de gå? Zimbabwe står overfor store problemer og kryssende interesser på de fleste felter. Det viktigste av dem alle er kanskje jordfordeling: Om Mugabe lykkes i en rettferdig refordeling av jorda, vil det være et avgjørende skritt på veien for et virkelig fritt Zimbabwe.

Ca. 5.000 hvite farmere eier idag snaut 40% av all jord i Zimbabwe. Omtrent en like stor del er avsatt til svart jordbruk. Det er denne urettferdige jordfordelinga som frigjøringa må rette på. Men følgende gjør tiltak vanskelig:

- De hvite farmerne er pr. idag uunnværlige for Zimbabwes jordbruk.
- Fredsavtalen fra 1979 - Lancaster House-avtalen - tvinger myndighetene å kjøre all hvit jord. I den samme avtalen binder England seg til å betale halvparten.
- Få svarte er istand til å drive effektivt jordbruk pga manglende opplæring.

Forholdet til de hvite.

De hvite kommersielle farmene står for 80% av all matproduksjon i Zimbabwe. For bare få år siden sto de for hele 90%. Videre utgjør eksport fra de hvite farmene 68% av Zimbabwes totale inntekter i utenlandsk valuta. Og 1/3 av alle lønnsarbeidere i Zimbabwe jobber på de hvite farmene. Dette beskriver i et nøtteskall hvordan de hvite har strupetak på Zimbabwøkonomien.

Det samme er tilfelle på andre sektorer av økonomien. Fagopplæring og teknisk utdanning har vært forbeholdt hvite. All ekspertise er hvit. Og all kapital er på hvite hender, eller eid av utenlandske selskaper. Hele 70% av industrien er eid av utenlandske selskaper. 100% av gruvene er utenlandsk eid. Hovedsaklig av Sør-Afrikanske selskaper.

Med det økonomiske jerngrepet som de hvite har over Zimbabwe, har Mugabe lagt opp både en langsiktig og en kortsiktig politikk. Målet er selvsagt å bli kvitt de hvites og de utenlandske selskapenes kontroll fortrest mulig. Men å føre krig mot de hvite umiddelbart på det økonomiske området, ville bety hungerskatastrofe og økonomisk sammenbrudd. Erfaringene fra andre land, som f.eks. Mosambik viser dette. Da Mosambik kasta ut kolonimakta Portugal i 1975, dro alle de hvite samtidig. Tilbake sto afrikanerne med en fullstendig rasert økonomi, uten ekspertise,

kapital og utdanning. Mosambik har da også siden frigjøringa slitt med matmangel og økonomisk sammenbrudd.

Går Mugabe for sakte fram?

Mugabe har derfor ført en forsoningspolitikk overfor de hvite. Han har aktivt motarbeidet det alle forutsa ville bli en masseflukt av hvite fra landet etter at Mugabe kom til makta. Og etter 2 og et halvt år kan vi slå fast at Mugabe så langt har klart å forhindre masseflukten. Det snakkes til og med om at endel hvite som forlot landet tidligere har kommet tilbake!

Dette har utvilsomt vært med på å gi Zimbabwe en økonomisk vekst på henholdsvis 15% i 1980 og 7,5% i 1981. Men samtidig har denne politikken kosta mye.

Derfor har Mugabe blitt beskyldt for å gå for sakte fram, være unnfallende overfor de hvite og holde en beskyttende hånd over den kapitalistiske økonomien. Er dette sant?

Det sier seg sjøl at et sosialistisk Zimbabwe er uforenlig med de svære, hvite plantasjene på størrelse med Østfold fylke. Og det er opplagt at de Sør-Afrikanske og engelske selskapene må nasjonaliseres før arbeiderklassen og folket virkelig kan ta styringa over økonomien. Men er tida moden? Mugabe mener nei. Mugabe hevder Zimbabwe er nødt til å gå veien om en styrking av økonomien og framfor alt de svartes deltakelse i den, før du kan forandre eiendomsforholda.

Zimbabwes økonomi er ganske utvikla, men den er fullstendig dominert av de hvite. Skal du frigjøre hele Zimbabwes økonomi fra kapitalismen, må du derfor først frigjøre det svarte flertallet fra den kunstige underutviklinga de har blitt holdt nede i. De svarte må først ta del i Zimbabwes økonomi, få utdanning, jord osv.

Dette er Mugabes omvei til sosialismen - en omvei han hevder er nødvendig hvis de i det hele tatt skal ha sjans til å nå målet. Er det riktig? Er det nødvendig å utvikle økonomien først? Eller er dette bare argumenter som skal rettferdiggjøre at Zimbabwe aldri går videre og gir de svarte også

den økonomiske makta i landet?

Ta jordfordelinga som et eksempel. Siden frigjøringa har myndighetene kjøpt opp 12% av den hvite jorda. Nå er problemet i refordelingsprogrammet ikke tilgangen på jord. Problemet er kapital som kan gjøre jordbruk økonomisk effektivt i de nye "resettlement"-områdene. Transportnett, vannforsyning og opplæring av de som skal drive jorda er det som nå er "korken" i refordelingsprogrammet. Denne korken ville vært der uansett holdninga til de hvite.

De ville antagelig hatt noe mer kapital til å løse problemene - penger som nå har blitt brukt på oppkjøp av hvit jord. Men samtidig ville de ikke hatt det hvite jordbruket som inntektskilde. Og de ville ikke hatt på langt nær så mye mat til befolkninga i en tid hvor det svarte jordbruket ikke hadde hatt mulighet til å komme skikkelig i gang. Uten Mugabes forsoningspolitikk overfor de hvite ville jordfordelingsprogrammet ikke kommet videre. Men med denne politikken overfor de hvite, er det mulig for Zimbabwe å bygge opp et svart jordbruk samtidig som det hvite jordbruket forsyner Zimbabwe med mer mat enn de trenger sjøl.

Utdanning er nøkkelen.

Det enkeltbudsjettet som tar den største delen av Zimbabwes statsbudsjett er undervisningsbudsjett-

tet. Det skyldes at Mugabe ser på økt utdanning for de svarte som nøkkelen til framgang. Det er framfor alt mangelen på kunnskap som gjør at de svarte ikke kan styre den utvikla hvite økonomien. Derfor har elevtallet økt med eksplosjonsarta fart. Ved frigjøringa hadde Zimbabwe 800.000 elever. Idag etter 2 år har de 2,2 millioner.

Økningen har i hovedsak kommet i grunnskolen, men også i den videregående skolen har antallet svarte elever økt drastisk. Allerede nå kan 15% av de svarte elevene som nå slutter grunnskolen, få plass i den videregående skolen. Derfor kan vi si at den viktigste forandringen i det frie Zimbabwe til nå, er at "kunnskapens port" endelig har blitt åpnet for alle - også de svarte.

Begrunnelsen for denne satsinga ga Mugabe bl.a. i en tale i sommer hvor han sa:"Afrika lider av akutt underutvikling karakterisert ved en lav levestandard, usunne samfunnsforhold pga føydal infrastruktur, nykolonialisme og en avhengig økonomi, og - det mest tragiske av alt - underutvikling av menneskelige ressurser."

Mugabes svar er altså å utvikle de menneskelige ressursene ved intens satsing på utdanning. Men da er det samtidig viktig å bestemme hva elevene skal lære. Til det har Mugabe sagt: "Det er viktig at utdanninga er tilpasset nasjonens behov. Utdanning som i hovedsak bare er en videreføring av den koloniale kulturen gjør mer skade enn godt. Fag i grunnskolen, videregående skoler og universitet bør legge mer vekt på vitenskapelig tenkning og tekniske kunnskaper som er nødvendig for en utvikla industri-nasjon." Zimbabwes slagord er "Utdanning for produksjon". De ønsker seg ikke en skole som utdanner det nye borgerskapet med kontorjobber. Utdanninga skal være for alle, og tjene hele samfunnet. Utdanninga skal føre til økt produksjon. Utdanninga skal gjøre det mulig for de svarte å bli virkelige herrer i eget hus. Mugabe har slått fast at kunnskap er makt!

Bli Zimbabwe sosialistisk?

Mange lurer på hva vi skal kalle Zimbabwes frigjøring. Til tross for at Mugabe er en erklært marxist-leninist, er det opplagt for alle at dagens Zimbabwe ikke er sosialistisk. Industri og farmer er privateid. Hele økonomien er gjennomsyra av kapitalistisk drift. Selv på TV blir du minnet om dette gjennom dumme reklameinnslag. Ja, faktum er at kapitalismen har blomstra opp etter at Mugabe overtok.

Skyldes dette at Mugabe har forrådt sosialismens sak? Hvilken annen forklaring finnes, enn at Mugabe har blitt en reformist som bare ønsker å flikke på kapitalismen innafor systemets rammer?

I avsnittene foran har jeg beskrevet hvilke problemer et underutvikla land som Zimbabwe står overfor når det også skal bli økonomisk fritt. På mange måter er Zimbabwe en god modell for hele verden: Det hvite mindretallet har vært som de rike kolonilandene. Det svarte flertallet har vært som de underutvikla kolonilanda i den 3. verden. De svarte i Zimbabwe ble holdt nede i kunstig underutvikling av de hvite i 90 år. De ble holdt utenfor utdanning, helsevesen, økonomi, jordbruk, industri - alt.

Skal Zimbabwe gå fram, må først den svarte økonomien utvikles. En alternativ mulighet er selvsagt å kutte vekk alt det gamle og hive ut de hvite.

De økonomiske konsekvensene har jeg allerede vist vil være katastrofale. Utfra dette skulle det være innlysende at Zimbabwe ikke kan gå direkte til sosialisme. De er nødt til å gå gjennom et mellomstadie.

Fordelene med denne politikken er videre at Mugabe på denne måten kan få en mye breiere allianse bak utviklinga av Zimbabwes økonomi. Derfor er det faktisk en seier for marxisten Mugabes linje, når vi kan oppsummere at kapitalismen har blomstra opp etter at han tok over!

Det er selvfølgelig mulig at Zimbabwe ikke klarer å komme videre enn å utvikle kapitalismen i landet. Det avhenger av klassekampen i landet. Det avhenger av om det blir landsbybefolkninga og arbeiderne som leder an i utviklinga, eller om det blir de nye, svarte borgerne. Men denne kampen er på ingen måte avslutta i Zimbabwe, og seier er i aller høyeste grad fortsatt innenfor rekkevidde.

Alternativet til Mugabes kloke politikk, ville vært å hoppe over dette mellom-stadiet. Det ville antagelig ført til:

1. Masseflukt av hvite, med økonomisk katastrofe og hungersnød som resultat.
2. Det ville gjort det økonomisk umulig med den gigantiske satsinga på utdanning som har skjedd.

3. I industri og gruvedrift ville du fått kapitalflukt. Og faren for at Sør-Afrika militært ville ha blanda seg inn for å forsvare sine økonomiske interesser er stor.

4. Konfrontasjon etter maktovertagelsen i 1980 ville antagelig ført til ny krig, hvor Sør-Afrika og cubanske soldater ville bli trukket inn. Angolas skjebne frister ikke til gjentakelse.

Dette viser at Mugabes politiske linje med å gå frigjørings vei i flere etapper, er den eneste vei som kan lykkes for Zimbabwe. Samtidig er det interessant at dette ikke bare gjelder for Zimbabwe. For alle land i den 3. verden må frigjøringa gå i to stadier. Det er dette Mao kalte det nydemokratiske stadiet. Nå er det store forskjeller mellom landene i den 3. verden. Og det er store forskjeller på utviklinga i Kina og det som skjer i Zimbabwe idag. Mugabe har også understreket at ingen andre land er hans modell, når han skal lede bygginga av et sosialistisk Zimbabwe.

Men Maos teori om revolusjon i to stadier i den 3. verden gjelder like fullt. Den har hjulpet ZANU og Mugabe når de har lagt opp linja for et fritt Zimbabwe. Den vil være til hjelp for andre land i den 3. verden. Og den er til hjelp for alle som vil forstå forholdene i disse landene.

NYDEMOKRATIET

REVOLUSJON I TO STEG

Allerede i 1940 skrev Mao artikkelen "Om nydemokratiet". Han tok for seg særtrekka ved den kinesiske revolusjonen, men konkluderte samtidig med at disse særtrekkene gjaldt for alle underutvikla land. Kjerna i Maos artikkel er at du kan mobilisere mye breiere i kampen for frigjøring fra imperialismen, enn du kan for å endre eiendomsforholda til sosialisme. Og at den fremste oppgava for disse underutvikla landa er å frigjøre seg fra imperialismen.

Mao skriver: "Det følger klart av det koloniale, halvkoloniale og halvføydale særpreget til det kinesiske samfunnet idag at den kinesiske revolusjonen må deles inn i to steg. Det første steget er å forandre den koloniale, halvkoloniale og halvføydale samfunnsforma til et sjølstendig, demokratisk samfunn. Det andre er å føre revolusjonen framover og bygge et sosialistisk samfunn."

Videre skriver Mao: "Men idag er det ennå ikke rette tida til å innføre sosialismen. Oppgava nå for revolusjonen i Kina er å slåss mot imperialismen og føydalisme, og sosialismen kommer ikke på tale før denne oppgava er fullført. Den kinesiske revolusjonen kan ikke unngå å ta de to stega. Først nydemokratiet og så sosialisme. Dessuten vil det første steget kreve ganske lang tid og kan ikke bli gjennomført over natta."

Som vi ser deler Mao revolusjonens oppgaver inn i to. Den første er å avskaffe de forholda som holdes kunstig oppe pga imperialismen. Det gjelder makta til godseierne, underutviklinga av industri, mangelen på politisk demokrati osv. Alle disse kjennetegna ser vi i de fleste u-land idag, og de skyldes imperialismen. Mao sier at man først må føre denne kampen. Så når denne oppgaven er løst, kan man gå løs på oppgaven å bygge sosialisme.

Men betyr dette at kampen mot imperialismen, er en kamp for nasjonal kapitalisme? Om dette sier Mao "Sjøl om samfunnskarakteren til en slik revolusjon i et kolonialt eller halvkolonialt land fortsatt er grunnleggende borgerlig-demokratisk under det første stadiet eller det første steget, og sjøl om den objektive oppgava for denne revolusjonen er å rydde

vegen for utviklinga av kapitalismen, er det ikke lenger en revolusjon av den gamle typen som er leda av borgerskapet for å opprette et kapitalistisk samfunn og en stat under borgerskapets diktatur. (...) Slik tjener denne revolusjonen i virkeligheten til å rydde en enda breiere veg for at sosialismen skal kunne utvikle seg."

Så tar Mao for seg motargumenter for denne teorien om revolusjon i to steg. I kapittelet "Tilbakevising av 'venstre'-frasemakeriet", begynner han med å stille følgende spørsmål: "Hvis den kapitalistiske vegen med borgerskapets diktatur er utelukka, er det da mulig å ta den sosialistiske vegen med proletariatets diktatur? Nei, det er ikke mulig det heller." Han sier videre: "Men det fins andre folk, tydeligvis uten vonde hensikter, som blir ført på villspor av "teorien om en eneste revolusjon" og den underlige forestillinga om å "gjennomføre både den politiske og sosiale revolusjonen i ett slag". De forstår ikke at vår revolusjon er delt inn i steg, at vi bare kan gå videre til det neste steget i revolusjonen når vi har gjennomført det første, og at det ikke går an å "gjennomføre begge deler i ett slag". Tilnæringsmåten deres er også svært skadelig fordi den blander sammen de tiltaka som må bli tatt i revolusjonen og svekker anstrengelsene som er retta inn på oppgava i øyeblikket."

På mange måter kan vi se den direkte likheten mellom den uenigheten Mao tar opp, og den debatten som pågår i Zimbabwe. Også i Mugabes parti, ZANU, er det en "ultra-venstre"-fraksjon som vil gjøre revolusjon i ett slag.

Maos artikkel om nydemokratiet er ikke den eneste som har blitt flittig studert av ZANU. Også Maos militærskrifter har blitt brukt i kampen for frigjøring. Så for de som ikke ser nødvendigheten av en marxist-leninistisk teori, bør tenke om igjen.

FORHOLDET ZANU/ZAPU

Det største problemet for Zimbabwe akkurat nå er forholdet mellom Mugabes regjeringsparti ZANU, og det viktigste opposisjonspartiet ZAPU, leda av Nkomo. ZANU og ZAPU var de to frigjøringsbevegelsene som samarbeidet i en løs allianse kalt "Patriotisk Front". Under hele frigjøringskampen var det store motsetninger mellom de to.

De viktigste forskjellene ligger i at ZANU har bygget på Mao og en uavhengig vei, mens ZAPU har bygget mye på støtte fra Sovjet og anerkjennelse fra verdenspressen. Disse uenighetene har liten betydning idag siden ZANU vant. Hadde Nkomo vunnet valget ville det nok fått store følger, men det er en helt annen ting.

Idag er det ikke de politiske uenighetene som har betydning. Problemet ligger i at ZAPU har meget stor oppslutning i Ndbele-stammen som utgjør ca. 18% av befolkningen. De politiske motsetningen har blitt skjøvet tilbake til fordel for stammemotsetninger.

Hvis ikke disse nasjonale spørsmålene blir løst forholdsvis raskt, kan dette føre til en nasjonal minoritetskrig, og skade Zimbabwes utvikling i stor grad.

Attentatforsøk på Mugabe, kidnapping av turister og andre væpna aksjoner fra tidligere ZAPU-soldater har allerede gjort situasjonen ustabil. Dette har også i sin tid ført til at Nkomo ble avskjediget fra regjeringa pga svære våpenfunn i en ZAPU-leir. Men mye tyder på at utviklinga i ZAPU ikke lenger er under kontroll av Nkomo. Det ser ut til å være yngre og mer ytterliggående folk i ZAPU som har tatt seg til rette.

Helt til i sommer har Mugabe kjørt hardt ut mot Nkomo. Men etter kidnappingsaksjonen, tok Mugabe initiativ til et møte mellom de to partilederne. For første gang på et halvt år møttes de to til politiske samtaler. Resultatet av møtet har blitt at ledelsene i de to partiene skal møtes. Mulighetene for en ny allianse mellom Mugabe og Nkomo er med dette blitt mye større. Nkomo og ZAPU-ledelsen trenger nå sårt til å distansere seg fra bandittvirksomheten til de tidligere ZAPU-soldatene.

Det er med utgangspunkt i stammemotsetningene og forholdet til ZAPU, at Mugabe har gått ut med slagordet: "En nasjon, et parti, en leder!" Det Mugabe

krever er at Nkomo og ZAPU skal anerkjenne at Mugabe er lederen for landet - også Matabeleland. Det Mugabe krever er at Nkomo skal gå innfor samling av stammene i Zimbabwe, istedetfor splittelse. La oss håpe fellesmøtet mellom ZANU og ZAPU kan bringe Zimbabwe nærmere nasjonal enhet.

ZANU PF'S PROGRAM

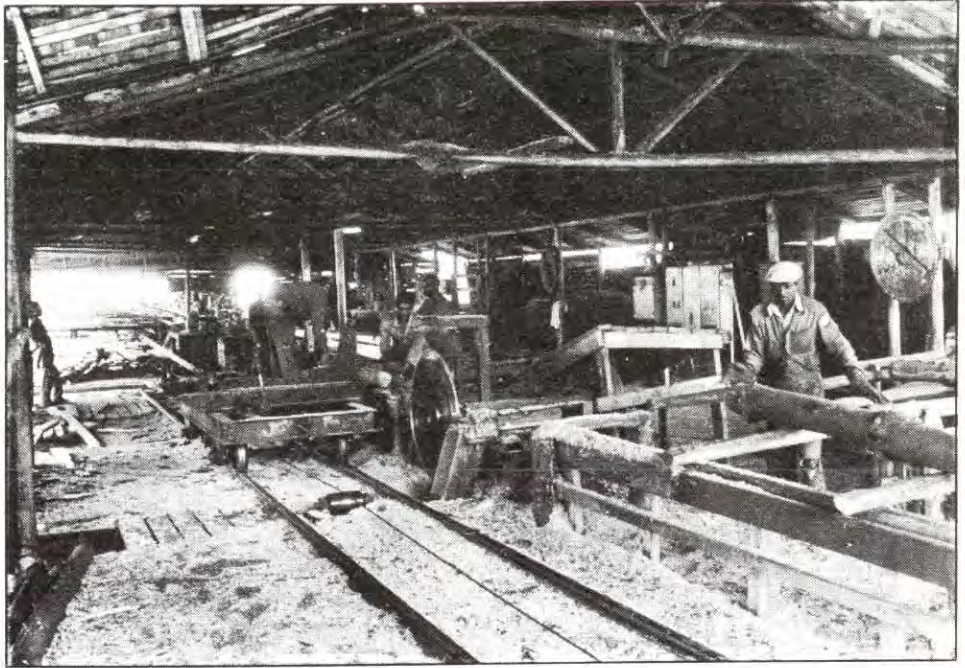
ZANU PF står for Zimbabwe African National Union, the Patriotic Front. Her følger noen sitater fra deres partiprogram som ble laget foran valget i 1980.

"Hvorfor ZANU PF deltar i det kommende valget. Siden danninga i 1963, har ZANU PF alltid vært et revolusjonært parti som har forsvart folkets sak i Zimbabwe ikke bare ved ord og appeller til den britiske regjeringa og til FN, men gjennom handling (action), handling og enda mere handling. ZANU PF har alltid vært et handlings/aksjonsparti, for det er det et revolusjonært parti skal være. Gjennom den væpna kampen er ZANU PF alene ansvarlig for de konstitusjonelle endringer som har fjerna først det rasistiske settler-regimet, og dernest det foregående regimet. ZANU PFs revolusjonære program og ofrene fra dens lerskap, ZANLA-styrkene og de revo-

lusjonære breie massene førte til Lancaster House konferansen.Uten blodet til ZANU PF-soldater og ZANU PF-tilhengere ville UDI lett ha lyktes og det undertrykkende settlerstyret ha fortsatt.ZANU PFs frigjøringskrig vil bli husket av våre kommende generasjoner for hundrer og tusener av år.ZANU PF er i seg sjøl historie,for ZANU PF har skapt en revolusjonær historie for folket i Zimbabwe."

"I arbeidet mot en sosialistisk omforming av samfunnet i Zimbabwe,vil en ZANU PF-regjering ikke desto mindre anerkjenne historiske,sosiale og andre eksisterende hindringer i Zimbabwe.En av disse

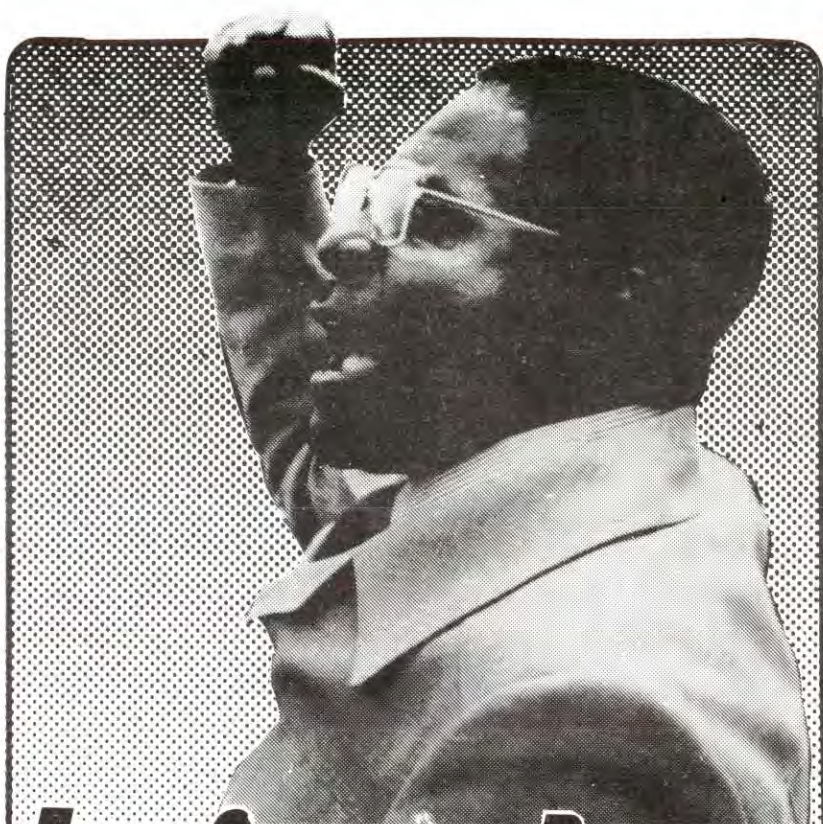
konkrete hindringene er det kapitalistiske systemet som ikke kan forandres over natta. Utfra dette, mens det vil bli gjennomført en sosialistisk omformingsprosess i mange deler av de økonomiske sektorer, må vi anerkjenne at private selskaper vil måtte fortsette inntil forholdene er modne for en sosialistisk forandring."

"ZANU PF innser at oppgavene som ligger foran oss, som den kommende regjering, er enorme. ZANU PF er imidlertid drevet av inspirasjon og tiltro til erfaringene fra den væpna frigjøringskampen. Når vi har kjempet en så hard, bitter og blodig krig og

vunnet,så er det absolutt ingen grunn til at vi skal mislykkes i å styre landet i henhold til folkets ønsker.

Det vil være ZANU PF og folket som vil styre og seire.Folkets makt kan aldri mislykkes.ZANU PF vil alltid vinne.

ZANU PF ønsker å gi sin fulle forsikring til de hvite,asiatiske og fargede samfunnene om at en ZANU PF-regjering aldri kan,hverken i prinsipp, i sosiale eller i regjerende praksis diskriminere mot dem.Rasisme,enten den praktiseres av hvite eller svarte,er bannlyst i den humanitære filosofi ZANU PF bygger på.Det er et like primitivt dogme som stammesjåvinisme og regionspatriotisme.Zimbabwe kan ikke bare være et land for svarte.Det er og skal fortsatt være vårt land,for oss alle sammen.La oss nå arbeide sammen og bygge nasjonen,enhetlig og sterk."

ETTER OPERASJON DAGSVERK

Jeg vil være med på studiesirkel.

Bli medlem av Rød Ungdom.

Ha opplysninger om Rød Ungdom.

Abonnere på Rute 80, Rød Ungdoms magasin. (35 kroner/ett år).

RØD **UNGDOM**

Navn:

Adresse:

Postnr: Poststed:

Alder: Skole:

Sendes til Rød Ungdom, Boks 610, Sentrum, Oslo 1.

RØD UNGDOM HAR TIDLIGERE UTGITT:

Hva vil Rød Ungdom ? , 1973

Til kamp for et sted å være. 1974

Våg å kjempe , våg å vinne. 1975

Hvorfor Sosialisme ? 1979

Kan hende det gjelder å redde vår
jord. (natur og miljøvern) 1980

Rød Ungdoms handlingsprogram. 1980

Et ledd i en global strategi.

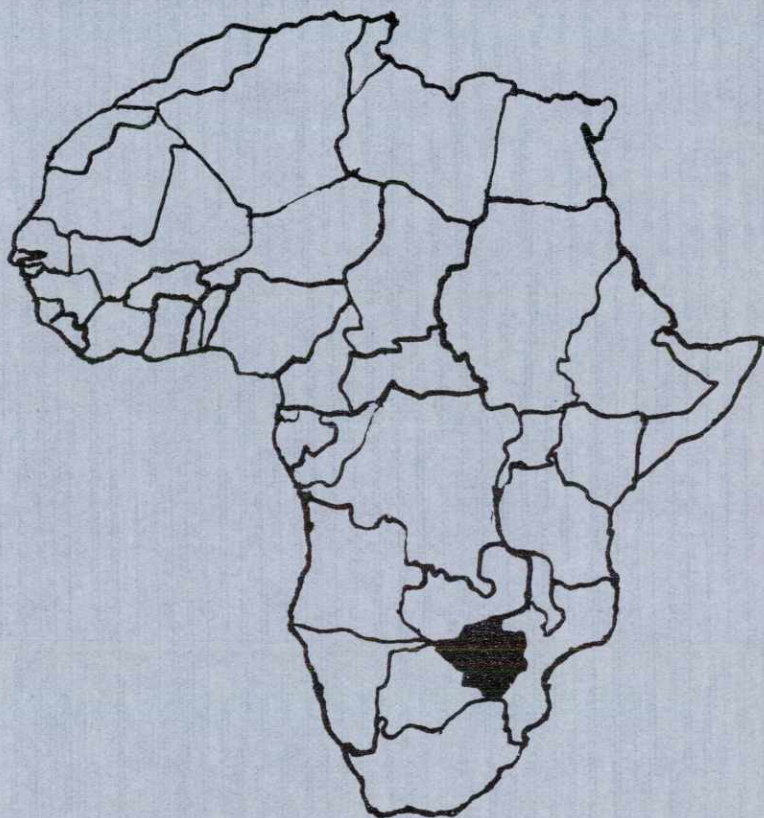
(sovjet etter Afghanistan) 1980

Organisasjonshåndbok. 1981

Innføring i marxisme,filosofi.1981

Innføring i marxisme,politisk

økonomi. 1982.

HEFTE UTGITT AV

RØD **UNGDOM**

Pris kr. 10,—